

Folketingets Social-, Indenrigs- og Børneudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sm@sm.dk
www.socialministeriet.dk

Sagsnr.
2017-5391

Folketingets Social-, Indenrigs- og Børneudvalg har d. 6. oktober 2017 stillet følgende spørgsmål nr. 8 (alm. del) til børne- og socialministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karin Nødgaard (DF).

Doknr.
510822

Dato
26-10-2017

Spørgsmål nr. 8:

”Mener ministeren, at der er behov for at definere direkte i serviceloven, hvad der skal forstås som en underretning i en børnesag?”

Svar:

En underretning er en henvendelse til relevant myndighed, der indeholder en bekymring for et barns eller en ungs trivsel og udvikling. Oplysningen kan være fra professionelle eller borgere, fra forældremyndighedsindehavere eller fra barnet eller den unge selv. Der er ikke formkrav til, hvordan en underretning skal finde sted, og der kan således både underrettes mundtligt og skriftligt.

Underretningsreglerne fremgår af serviceloven, som på den ene side beskriver en underretningspligt for privatpersoner og fagpersoner, og på den anden side sætter rammen for kommunernes forpligtelse til at handle rettidigt og relevant på alle henvendelser om bekymringer for børn, der kan have behov for særlig støtte.

Der er forskellige kriterier for, hvornår der skal underrettes alt efter, om man er en fagperson eller en almindelig borger. Privatpersoner har pligt til at underrette ved kendskab til, at et barn eller en ung udsættes for vanrøgt eller andre forhold, som er til fare for barnets eller den unges udvikling og sundhed. For fagpersoner gælder en skærpet underretningspligt. Det vil sige, at de har pligt til at underrette kommunen, hvis de under udøvelsen af offentlig tjeneste eller offentligt hverv får kendskab til eller grund til at antage, at et barn eller en ung kan have behov for særlig støtte.

Der er ikke i lovgivningen en opremsning af, hvad der konkret hører under underretningspligten. Det gælder således, at underretningspligten indtræder uanset, hvad der er årsag til, at barnet eller den unge kan have behov for særlig støtte. Det er herefter op til kommunen at vurdere, om den konkrete bekymring giver anledning til at træffe afgørelse om at gennemføre en børnefaglig undersøgelse, iværksætte eller evt. re-vurdere støtte efter serviceloven.

Denne brede forståelse af underretningspligten er hensigtsmæssig, fordi det herved undgås, at fagpersoner eller borgere helt undlader at henvende sig til kommunen, fordi de fx skønner, at en bekymring for et barn eller en ung ikke lever op til kriterierne for en underretning. Det overordnede formål med underretningsreglerne er således, at der reageres både relevant og rettidigt på alle henvendelser om bekymringer om børn,

der kan have behov for særlig støtte. Jeg ser derfor ikke et behov for at definere mere konkret i serviceloven, hvad der skal forstås som en underretning.

Med venlig hilsen
Mai Mercado